Nekruudi wiimne jummalaga jätminne.

I.

Pea tulleb aeg ja on jo kä,
Et ärra lahkumisse pääw
Mo süddant murrab minnu sees
Ja minnu silmad kibbes wees.
Sest wiimast korda nään ma köik
Ja mahha jääb se armas paik,
Kus ma ni kaua ellasin
Ja lapselt röömu tunda sain.

Need kohhad, kus ma kaswasin
Ja karjas käisin, mängisin,
Kus römustust ja kurwastust
Tean nore pölwe ellu loust.
Kui wahhest karjas, mäda soos,
Kus wihma pilwest kaela waus,
Kui ollid lomad kaddunud
Ja minna hirmust täidetud.

Ka wahhest südda römu täis,
Suus olli lahke laulu wiis;
Nüüd on köik mööda ruttanud
Ja warju kombel kaddunud.
Köik armsad kohhad wöerad nüüd
Ja nende juurest lähhen siit.
Nisamma, jäwad mahha ka
Mo kassu sõbrad ohkama.

Kes mooga ühhes kaswasid,
Ka neil nään silmas pissaraid
Ja loen nende silmadest,
Et lahkuminne raske wist.
Mo kassu wennad, nekrutid,
Ehk mooga ühhes soldatid:
Ma kuulen eemalt kaugelt sealt,
Kui töstwad kurwa kissa healt,

Et naad teeks südant kergemaks
Ja laulu heale lahkemaks.
Oh! siiski, emalt kulajal
On südda hirmo wärrinal.
Sest kolle kuulda on se heal,
Üks kaebu helin leina keel.
Kus wöid sa raskest süddamest
Kül saada römust laulukest?

Eks südda sest, mis temma sees
Jo tössist tahtmist wälja kees;
Sest mis sul liigub süddamees,
Se awaldab end laulu sees.

Eesti-maa rahwa Kalender 1874, lk. 33